Тіні, що (не) зникають або ж уявний друг

АвторЧе | AuthorChe

Тіні, що (не) зникають або ж уявний друг
Вночі сиджу, навколо знову тиша,
Думки, як тіні, по стіні пливуть.
Дорослі ми, і серце стало тихше,
Забули те, у чому справжня суть.
Колись ми бачили, чого немає нині,
Невидимих супутників своїх.
То не ілюзії були людині —
То світ, що заховався від усіх.
Гортаю сторінки, шукаю змісту.
Чи то уява, чи послання з вишини?
У Євангелії від Матвія, чисто,
Писали, що то Ангел, а не сни.
Історія, мов пазл, складає факти:
Єгипетський смішний, гримасний Бес.
Він захищав малечу від теракtів
Злих духів, що спускалися з небес.
І Тауерет, мов бегемот, стояла,
Вагітних і дітей оберігала.
На Сході, де ріка тече у вічність,
Джізо-монах стоїть, як вартовий.
Він душі діток переводить в іншу дійсність,
Щоб демон не чіпав їх, бо він злий.
А індіанці знали "Little People" —
Маленькі люди, сильні і швидкі.
Вони для нас невидимі, як попіл,
Але ведуть заблудлих крізь віки.
Та раптом… Холод. Світло блима в лампі.
Здається, хтось у куті шарудить.
Психолог скаже: "Травми на етапі",
Але душа від жаху аж тремтить.
Не всі ті друзі світло нам дарують.
Ти відчуваєш погляд? Він не твій.
Є ті, що твою душу конфіскують,
Обмінюючи спокій твій на гній.

Як Чонсі — той ведмідь, що наче м'який,
Але всередині — безодня і пітьма.
Він знає твій секрет, твій страх усякий,
І виходу з цієї гри нема.
Він живиться тобою, він — павук,
Що тягне жили з твоїх власних рук.
Він не піде, він в голові засяде,
І розум твій повільно, тихо вкраде…
***
…Стоп. Видихни. То все лише кіно.
То фільм жахів, що грає на емоціях.
В реальності такого не дано,
Не варто жити в цих страшних пропорціях.
Я краще згадую про фільм, де є надія,
Де "Уявні друзі" — то не зло, а світло.
Де є мета, де є дитяча мрія,
Яка в душі дорослій знов розквітла.
Вони чекають нас, коли ми виростаєм,
Сумують, що ми стали "ділові".
Що ми про диво геть не пам'ятаєм,
Втопившися в буденній голові.
Як Беа, дівчинка, що бачить їх серцями,
Я хочу вірити, що це не маячня.
Що хтось невидимий стоїть за нами,
І береже від болю нас щодня.
Це міст у світ, де ми були собою,
Де ми не знали зради і брехні.
Де друг уявний був тобі стіною
У найстрашнішій, темній боротьбі.
Тож, може, це не вигадка, а диво?
Проекція чи Ангел — все одно.
Головне, щоб ти прожив щасливо,
Відкривши в серце заперте вікно.
Дякую тобі, мій друже, де б ти не був,
Я знаю, що і сам такого маю.
Що в самоті колись мене почув,
І досі від негод ти захищаєш.
Вадим Ємельянов (AuthorChe)
Дата написання: 21.12.2025